

DRUŽINA
HORSKÝCH
ŠELEM
ÚDOLÍ ŠELEM

PETR EISMANN

Obsah

Otroctví

První krůčky na svobodě

Výstavba Havenu

Růst Havenu

První konflikt

Odhalení pravdy o přepadových komandech

Tajemství obelisků

Jezerní drak

Klan Bílého pařátu útočí

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

ÚDOLÍ ŠELEM

PETR EISMANN

JONATHAN LIVINGSTON

CENTRÁLNÍ ČÁST

VYSVĚTLIVKY ● *Časla brvní* ▲ *Časla gubřní* ● *Časla mořní* ♣ *DH*

STŘEDNÍHO GETSKA

BRITSKÉ BARONSTVÍ

TANABISKÉ BARONSTVÍ

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2021
Cover © Jana Maffet Šouflová, 2021
epub ISBN 978-80-7551-210-9
mobi ISBN 978-80-7551-211-6
pdf ISBN 978-80-7551-212-3

Otroctví

Falešně obvinění vlkodlakem Terpisem, kterého jsme během jedné z našich výprav připravili nejdříve o prosperující podnik a následně, když nás pronásledoval v divočině, tak i o ruku, ze zločinů, které jsme nespáchali, byli jsme odsouzeni na dobu dvaceti let do otroctví. Terpisovo obvinění využil i správce Tanabiského baronství baronet Wilfred, který měl již delší dobu s námi nevyřízené účty a jen čekal na vhodnou příležitost k tomu, aby se nám mohl pomstít za ponížení, které jsme mu nevědomky způsobili (Gruft ho omylem pomočil, když vykonával svou potřebu z okna pevnosti). Wilfred se nás pokusil během procesu umučit, a když mu to na poslední chvíli překazil tanabiský baron, snažil se alespoň přesvědčit vyšetřujícího soudce vikomta Flika ze Saint o tom, že nás musí nechat upálit. Ani to se však Wilfredovi nepodařilo. S velikým štěstím jsme přežili.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsme byli naprosto nevinní. Ano, dopustili jsme se části věcí, ze kterých jsme byli obviněni. Díky tomu, že byli Koré a Gruft nakaženi lykantropií, dopustili se několika politováníhodných vražd, o kterých však neměli nejmenší tušení. Když jsme si pak uvědomili to, že jsou Koré s Gruftem nakaženi, neváhali jsme ani okamžik a okamžitě vyrazili najít na tuto nemoc lék. Ani já jsem neměl svědomí zcela čisté. Jako správce našeho majetku jsem se často dopouštěl krácení daní. Když tak o tom přemýšlím, tak si uvědomuji to, že jsem vlastně daně nikdy neplatil. Přece jenom se mi zdálo, že má baron oproti nám peněz dost. Karban byl dalším z mých provinění. Často jsem propadl své karetní vášni a nezřídka si lehkým podvodem dopomohl k výhře. Snad jen Ranka se nedopustila, ať úmyslně, či neúmyslně, ničeho nezákonného. Jediné její provinění tak spočívalo v tom, že naše přečiny proti zákonům neohlásila.

Stejně tak jako ve slávě, tak i v opovržení jsme všichni čtyři stáli pevně při sobě a nikoho z nás ani na okamžik nenapadlo, že by své nejbližší přátele zradil. Zavření v žaláři a odsouzení ke dvaceti letům otroctví jsme se s nadějí dívali do budoucnosti, neboť jsme doufali, že nás naši mistři brzy z otroctví vysvobodí. Jediné, čeho jsme se obávali, bylo, že se Wilfredovi podaří nás od sebe oddělit. V takovém případě by byla naše záchrana mnohem obtížnější.

Několik prvních dnů otroctví jsme strávili celkem pohodlně. Ač jsme byli zavřeni v temném žaláři, nedařilo se nám vůbec zle. Bylo tomu tak zejména díky naší známosti s žalárníkem, který nám výměnou za vypravování o našich dobrodružstvích přinášel vše, oč jsme požádali. Pohoda však brzy skončila. Do Tanabisu dorazila první skupina trestanců, kteří sem byli převáženi z celé Západní marky. Trestanci byli samozřejmě ubytováni v pevnostních celách. Z počátku jimi žalárník plnil prázdné cely. Jak však přicházely další a další transporty, tak musel žalárník začít umisťovat trestance i k nám. Dny relativního blahobytu skončily.

Do cely, kde jsme byli zpočátku pouze čtyři, se nakonec vešlo celých třicet osob. Veškerý nábytek z cely se musel odnést. Postele byly nahrazeny hromadami plesnivé slámy, místo židlí a stolu zůstala jen holá podlaha. Strava, nyní vařená pro všechny trestance najednou, se dala jíst jen s velkým sebezapřením. V celách byly

promíchány ženy s muži. Díky tomu, že bylo v celách žen výrazně méně než mužů, začalo o ně brzy docházet k rvačkám. Ženy pak musely být po vůli vítězům těchto rvaček.

Také v naší cele se o podobný scénář nově přichozí pokusili. Dívky, které přišly do naší cely, se intuitivně držely naší družiny. Brzy se v cele vytvořila jakási neviditelná hranice. Na jedné straně jsme se tísnilí já, Grult a všechny dívky, na druhé pak zbylí muži. Jak mužů postupně přibývalo, začínali být stále agresivnější. Bylo už jen otázkou času, kdy dojde k otevřené roztržce mezi námi a zbytkem. Rvačku nakonec začal svalnatý barbar, který si nechal říkat Balgor. Stalo se tak jednoho poledne, kdy se Koré vypravila společně se dvěma dívkami ke dveřím cely pro jídlo. Jakmile se dívky přiblížily ke dveřím, tak jim Balgor zastoupil se svými čtyřmi společníky cestu zpět. V ten okamžik se na dívky vrhlo všech patnáct zbylých trestanců.

Ve mně okamžitě zatrnulo. Ne tak v Grultovi. Ten byl už dlouhým nicneděláním značně rozladěn, a proto mu útok trestanců přišel náramně vhod. Grultovy oči se rozzářily těžko potlačovaným nadšením. S hrozivým řevem se vymrštil z podlahy a bezhlavě se vrhnul na Balgora a jeho čtyři společníky. Těsně za Grultem pak následovala Ranka. Já se rychle rozhlédl. Vedle sebe jsem spatřil dřevěnou lžici, kterou jsem popadl a spěchal za Rankou. Zbylé dívky, které byly na naší straně cely, se začaly ustrašeně tisknout v jednom chumlu.

Balgor se nebojácně postavil se svými společníky rozběhnutému Grultovi do cesty. To však neměl dělat. Grult, nadšený z vítaného zpestření nudného pobytu v cele se nehodlal pouhými pěti trestanci zdržovat. V plné rychlosti nabral urostlého Balgora ramenem. Ten nečekaje tak prudkou reakci se nezmohl na obranu. Silným nárazem rozběhnutého Grulta byl vymršten jako hadrová panenka do vzduchu. Balgorův let zastavila až skupina patnácti trestanců, kteří se mezitím pokoušeli strhnout Koré a její dvě společnice na zem. Balgorův náraz poslal mnoho z trestanců k zemi. Zbylí pak jen s hrůzou v očích sledovali blížícího se Grulta. Nevím, co je v tu chvíli děsilo víc, zda Grultova obrovská postava, nebo jeho naprosto nadšený výraz ve tváři, se kterým se na ně vrhl.

Balgorovi společníci se otočili a pokusili se vrhnout zezadu na Grulta. To však neměli dělat. Jen co se otočili, byla u nich Ranka, která si v zuřivosti s Grultem mnoho nezadala. Ranka, poháněná strachem o Koré, nakopla prvního z nich v plné rychlosti zezadu do rozkroku. Ozvalo se prasknutí kosti a trestanec se se zoufalým křikem svalil na zem. To se však už Ranka vrhla na dalšího z Balgorových společníků. Ten si všiml nové hrozby a stihl se otočit. Ani s ním se však Ranka dlouho nezdržovala. Prudkým úderem hlavy mu rozdrtila celý obličej. Trestanec se v krvi sesunul k zemi. Zbylí dva Balgorovi společníci se přestali zajímat o Grulta a začali si vyměňovat tvrdé rány s Rankou.

To jsem se však do boje zapojil i já. Využívaje toho, že pozornost obou zbývajících Balgorových společníků je zaměřena na Ranku, jsem se připlížil za většího z nich. Nespatřen svým protivníkem jsem se na něj zezadu vrhnul. Jednou rukou jsem ho chytil za vlasy a zvrátil mu hlavu. Pak, na nic nečekaje, jsem mu zabol do odhaleného krku vši silou dřevěnou lžicí. Mohutný barbar strnul. Vyvalil oči a

sesouvaje se k zemi si pokusil vytáhnout lžici třící mu z krku. Vtom jsem mu rychle pomohl a lžici mu sám z krku vytáhnul. Mezitím se Ranka vypořádala se zbývajícím Balgorovým společníkem.

Pak jsme se bok po boku chtěli vrhnout na pomoc Grultovi. Jen co jsme se však otočili směrem ke Grultovi, tak se na nás vyřítil první z trestanců. Se šíleným výrazem v očích běžel přímo k nám. Ranka lehce ukročila a dobře mířeným pravým hákem poslala trestance k zemi. Toho jsem využil a nakopnul padajícího trestance do rozkroku. Na další rány nebyl čas, neboť se na nás už řítili další.

Odhodlaně jsme se jim s Rankou postavili do cesty. Jednoho za druhým jsme začali mlátit. Žádný z nich se nebránil, což nám v první chvíli nedošlo, a proto jsme jich několik dobře mířenými ranami skolili. Pak se k nám však začali přibližovat první plazící se trestanci, na kterých byly vidět silně krvácející rány. Konečně nám došlo to, že na nás trestanci neútočí. Pouze se zoufale pokoušeli uniknout z pekla, které ve vzdáleném rohu cely rozpoutal Grult.

Přestali jsme si všimát plazících se trestanců a zamířili jsme do rohu cely za Grultem. Tam jsme v šeru cely spatřili něco neskutečného. Grult držel v každé ruce jednoho trestance a mlátil jimi zbylé trestance, kteří se zoufale snažili kolem něho prosmyknout. Čas od času pak bezvládného trestance odhodil a chytil si nového. Soudě podle množství ran, které Grult v boji utřil, bylo jasné, že se na počátku boje proti Grultovi někdo postavil. To však už neplatilo v době, kdy jsme ke Grultovi dorazili my s Rankou. V té době zbyly z trestanců pouze trosky, které se zoufale snažily dostat z Grultova dosahu. Stranou boje pak stála Koré s oběma dívkami, které byly sice trochu potlučené, jinak se jim ovšem nic nestalo.

Grultovu řádění učinili přítrž vojáci, kteří vtrhli do cely, přivábeni zoufalým voláním, které se z naší cely už nějakou dobu ozývalo. Po jejich příchodu opustilo Grulta bojové šílenství a on se uklidněn otočil směrem k vojákům. „Vy nám nést další gáblík?“ zeptal se jich Grult s nevinným výrazem ve tváři, čímž je naprosto zaskočil. Vojáci chvíli něco blekotali. Nakonec se jako první z překvapení vzpamatoval jejich velitel, který se důrazně zeptal: „Koukej mi okamžitě vyklopit, co se tu stalo!“

Grult se nechápavě zadíval na velitele vojáků a pak začal vysvětlovat: „Tady ten a ten a ten vylít náš gáblík. Pak se tady ten a ten pokusit zachránit náš gáblík, ale uklouznout na něm a potlouct se při pádu. Pak se vrhat další, aby zachránit náš gáblík, ale taky klouznout a potlouct se. Pak začít křičet a ostatní chtít taky pomoci. Taky oni klouznout a potlouct se. Grult mít pravdu. Grult nelhat!“ řekl Grult a nevinně se otočil po trestancích. „Oni to potvrdit! Že?“ dodal Grult a všichni trestanci, kteří měli to štěstí, že byli ještě schopni mluvit, mu začali zoufale dávat za pravdu.

„Vlastně mě ani nezajímá, co se tady stalo. Však vás varuji! Pokud se to bude ještě opakovat, pak každého z vás připoutáme ke kůlu na nádvoří pevnosti a tam teprve poznáte, co je to nepohodlí,“ výhrůžně prohlásil velitel vojáků. Pak na jeho pokyn začali vojáci křísit trestance. Po dlouhém snažení se podařilo vojákům vzkřísit všechny až na Balgora a jeho společníka, kterému jsem zarazil lžici do krku.

Když pak vojáci odešli i se dvěma mrtvolami z cely, předstoupila Ranka

před trestance. Hlasitým písknutím si zajistila pozornost všech a pak spustila: „Pevně věřím, že to, co se tu stalo, bylo dostatečnou lekcí pro všechny, kdo by se v budoucnosti chtěli pokusit o něco podobného. Nechci vám tu zbytečně vyhrožovat, ale pokud nás někdy napadnete, tak vás z cely bude vyneseno mnohem víc.“ Pak posbírala naše rozházené jídelní misky a vrátila se k nám. Všichni trestanci se jí klidili z cesty. Jasná ukázka naší síly způsobila to, že jsme od té doby s nimi neměli ani ty nejmenší obtíže.

Jak se cely v pevnosti plnily, začala se objevovat otázka, proč jsou sem soustředěni trestanci z celé Západní marky. Vyrojila se spousta teorií. Spousta z nich byla značně fantastická. Jako například ta, která tvrdila, že nás baron vyzbrojí a pošle nás do Divočiny, abychom si to tam vyřídili s původními obyvateli. Další z teorií pak říkala, že se máme podílet na výstavbě mohutného opevnění, které by Západní marku chránilo před útoky obyvatel Divočiny. Nic z toho však nebyla pravda. Tu jsme se dozvěděli jednoho dne, kdy nás vojáci vyvedli na nádvoří pevnosti, na kterém jsme se všichni seřadili do pravidelných řad čelem k donjonu.

Když jsme byli všichni na nádvoří seřazeni, předstoupil před nás samotný baron tanabiský, který nás všechny z donjonu oslovil. „Trestanci, jistě přemýšlíte, proč jsme si dali takovou práci a všechny vás shromáždili zde v Tanabisu. Chci udělat konec nad vašimi otravnými dohady, a proto jsem se rozhodl říct vám pravdu. Během zimy a následujícího jara a léta budete stavět zpevněnou cestu směrem na severozápad. Tato cesta bude začínat u Centaru a bude končit kdesi v Divočině. Vy tuto cestu musíte dokončit před létem příštího roku. Pokud se tak nestane, nechám z každého z vás stáhnout kůži. Všichni budete rozděleni do pracovních skupin a začnete pracovat hned pozítří. Pokud budete dobře plnit pracovní úkoly, pak nebudete trpět hladu. Pokud však své pracovní normy nebudete plnit, tak všichni zemřete.“

Baronův hlas se magicky nesl celým nádvořím. Všem začalo být jasné to, že čas zahálky je u konce a nás čeká tvrdá práce. Když baron skončil se svým proslovem, tak nás vojáci hnali řadu za řadou k východu z pevnosti, kde nám další vojáci začali nasazovat na nohy železné okovy. Okovy nám dovoľovaly dělat jen malé krůčky. Ten, kdo obdržel okovy, byl okamžitě zařazený do pochodové skupiny, které se začaly formovat na náměstí před pevností. Když bylo v pochodové skupině shromážděno sto trestanců, tak vojáci zaveleli a skupina vyrazila na cestu.

Každou pochodovou skupinu doprovázelo deset vojáků a jeden těžký vůz tažený čtyřmi voly. S nasazenými okovy na nohou se nám šlo jen velice obtížně. Brzy se začínaly ozývat hlasy volající po odstranění okovů. Odpovědi na tyto hlasy však přicházely pouze v podobě ran, a proto tyto hlasy brzy utichly. Doslova husím pochodem jsme prošli Tanabisem a zamířili směrem k Centaru. Nikdo z nás nedostal žádné další věci na sebe, a proto nám všem byla velká zima. Ti, co šli v prostředku skupiny, byli relativně v teple, ovšem často jim okolní trestanci šlápli na nohu, což rozhodně nebylo nic příjemného, zvláště když byly nohy všech zakuty do kovových okovů.

Za normálních okolností trvá cesta z Tanabisu do Centaru jeden den. My se však

vlekli mnohem pomaleji, a proto nás stmívání zastihlo na poloviční cestě. Ještě než padla tma, tak vojáci zastavili a odvedli nás z cesty. V řídkém lese vedle cesty nám dovolili sesbírat trochu dřeva na ohně, u kterých jsme se chtěli v noci trochu zahřát. Během sbírání dřeva nás vojáci nespouštěli z očí. Když bylo dřevo připraveno, vybrali si z něho vojáci to nejlepší a připravili si vlastní oheň. Pak se k nám vrátili a všechny nás spojili masivním železným řetězem, jehož konce obmotali kolem urostlého stromu. Pak si připravili jídlo, my nedostali nic.

My mezitím zapálili ohně a snažili se mezi nimi alespoň trochu zahřát, moc nám to však nešlo. Padla noc. Všichni trestanci se k sobě mezi ohni tiskli, snažíce se vzájemně ze svých těl získat co nejvíce tepla. Vojáci spali ve voze. Vždy nás však nejméně dva hlídali. Noc byla dlouhá a mrazivá. Na holé zmrzlé zemi se nedalo vůbec spát. Všichni jsme se celou noc převalovali. Nevím jak ostatním, ale mně se nakonec podařilo alespoň na chvilku usnout. Brzy jsem se ovšem probudil zimou. Pak už jsem neusnul a celý zbytek noci jsem netrpělivě čekal na ráno, až zase vyrazíme na cestu. Vše bylo lepší než mrznutí na holé zemi.

Zatímco si vojáci ráno opět připravili jídlo, nám zase nedali nic. „A kdy dostaneme jídlo my?“ začalo se ozývat z naší skupiny trestanců. Otázky podobného ražení byly stále hlasitější a trvaly do té doby, než mezi nás vběhli vojáci, kteří nás začali tišit obušky. „Kdybyste se cestou tolik neflákali, mohli jste být už za Centarem, kde na vás už čeká provizorní tábor i s jídlem a pracovními hadry,“ prohlásil velitel vojáků. V tu chvíli toužil každý z nás po tom, abychom už byli co nejdříve za Centarem. Poté co se vojáci najedli, nás nemuseli ani moc pobízet k další cestě. Všichni jsme měli před očima vidinu jídla a teplého šatstva, a proto jsme se rychle seřadili do pochodového tvaru, ve kterém jsme vyrazili na další cestu.

Husím pochodem jsme pokračovali dále k Centaru. Kolem poledne druhého dne nás začaly míjet karavany plně naložených vozů, mířící stejným směrem jako my. Každé takovéto míjení bylo pro nás jen dalším zdržením, neboť jsme vždy museli karavaně uvolnit cestu. Vojáci nás nahnali na kraj cesty, kde jsme počkali do té doby, než kolem nás projede poslední z vozů karavany. Ač nás každé zdržení připravilo o drahocenný čas, alespoň jsme si mohli na krátký čas odpočinout. Zpočátku jsem se snažil vozy počítat, když jsem však došel k číslu převyšujícímu sto, tak jsem s tím přestal. Pokaždé když nás minul poslední vůz karavany, tak nás vojáci opět seřadili do pochodového tvaru a pak nás hnali dál.

„To je provoz jak na hlavní silnici v létě,“ začalo se ozývat ze skupiny. „To bude asi pořádně důležitá stavba, když kvůli ní vypravuje v zimě baron tolik povozů,“ hádal další trestanec. „Kolik nás na ní bude asi pracovat?“ ptal se jiný. Já, Koré, Ranka i Grult jsme zatím mlčeli, nechtěli jsme plýtvat drahocennými silami na zbytečné tlachání. Zatímco má ústa mlčela, mysl běžela na plně obrátky. Stále jsem uvažoval nad tím, zda bychom neměli začít s plánováním útěku. Zeptat svých přátel jsem se však nemohl, neboť jsem nechtěl riskovat to, že mou otázku někdo zaslechne a pak nás napráší. Mlčky jsme proto kráčeli drobnými krůčky stále dál a dál.

Když padla noc, objevil se před námi Centar. Od naší poslední návštěvy se Centar dost změnil. Na jeho okrajích byly postaveny nové domy. Dříve tiché město

pulzovalo životem. Jeho ulice však byly ucpány povozy z karavan a projít skrze něj se téměř nedalo. To si našťestí naši strážci uvědomili dříve, než jsme vstoupili do Centaru, a proto nás vedli obloukem kolem něj. Díky této prozíravosti našich strážců jsme dorazili do provizorního trestaneckého tábora za Centarem jako první. Skupiny před námi se zamotaly v ucpaných uličkách, a proto, ač šly kratší cestou, dorazily do trestaneckého tábora až po nás. To se může zdát nedůležité, ovšem díky tomu, že jsme do tábora dorazili jako první, mohli jsme si vybrat ty nejlepší stany a zároveň jsme si mohli vybrat z hromad starých pracovních hadrů ty nejlepší kusy.

Během organizovaného chaosu, který zavládl v trestaneckém táboře po příchodu dalších skupin trestanců, jsme dostali první teplé jídlo po dvou dnech. Zde se opět ukázalo to, že dorazit jako první bylo velkou výhodou, neboť kuchaři z obavy, aby nemuseli jídlo vyhazovat, za což by byli potrestáni, nandávali zpočátku výrazně větší porce než na konci. S plnými miskami jsme se vrátili do námi vybraného stanu. Pravda, stan byl původně pro osm trestanců, ovšem my ho bez skrupulí obsadili sami. Když se pak kdokoliv pokusil do našeho stanu nastěhovat, střetl se s Grultovým zamračeným pohledem, který bohatě stačil k tomu, aby si dotyčný začal hledat jiný přístřešek.

Poté co jsme zhltili teplé jídlo, jsme během chvilky přestavěli co možná nejtulněji vnitřek stanu. Pak jsme si sedli do těsného kruhu a šeptem se začali radit co dál. „Tak jak to vidíte? Já celou cestu přemýšlel o tom, jak uprchnout,“ řekl jsem svým přátelům. „Přiznám se, že jsem o útěku také přemýšlela, ovšem dokud budu mít já a Koré na krku ty otravné obojky, které nám zabraňují v kouzlení, nemůže být o úprku žádná řeč,“ prohlásila Ranka. „Proč nemoct být řeč? My zdrhnout a obojek být sundán pak,“ navrhnul Grult. „Nejsem si tak úplně jistá. Jagh přece obojky prohlížel a tvrdil, že k jejich otevření je potřeba speciální klíč, a ten se nám bude v Divočině jen těžko shánět. Navíc si musíme uvědomit to, že zpočátku nás budou vojáci výrazně lépe hlídat. Bez magie a s okovy na nohou jim daleko neutečeme. I kdyby se nám to však podařilo, kam bychom šli? Zpátky do baronství nemůžeme a bez vybavení zimu v divočině nepřežijeme. Já bych navrhovala zatnout zuby a makat. Pokud se nám během zimy neozvou naši mistři, tak s prvními jarními dny utečeme na vlastní pěst,“ řekla Koré. S jejími slovy jsem plně souhlasil, ač mě vidina zimy strávené těžkou prací rozhodně nelákala.

Po krátké poradě jsme se všichni natáhli vedle sebe na lůžka a relativně spokojeně usnuli. Kdybych jen tušil, co mě následující týdny čeká, asi bych rozhodně nespal tak spokojeně. Zdálo se mi, že jen co jsem zavřel oči, tak nás vzbudilo ostré troubení na roh. Rozespale jsme se posadili na lůžkách. Než jsme mohli udělat cokoli dalšího, tak se rozhrnul vchod do našeho stanu a v prvních paprscích nového dne jsme spatřili vojáka, který na nás zařval: „Koukejte padat ven, vy jedny líné svině. Během pěti minut se shromáždíte na prostranství před kuchyní. Kdo se opozdí, nebude žrát.“ Po těchto slovech pak voják zmizel a šel burcovat trestance v dalším stanu. Podobná slova se začala ozývat po celém táboře.

Bez většího meškání jsme vyšli s jídelními miskami ven a já si mohl konečně za světla prohlédnout náš tábor. Tábor tvořila velká ohrada, ve které byly v pravidelných

intervalech postaveny stany. Byly postaveny s vojenskou přesností kolem volného prostranství, na kterém se připravovalo jídlo. Hrubým odhadem mohlo být v táboře na tisíc trestanců. Vedle našeho tábora pak byl postaven ještě jeden menší, ve kterém se nacházely menší stany vojáků a velké stany s nástroji. Za táborem jsem si všiml vymýceného lesa, který se táhl v rovném pruhu směrem na severozápad. Na další rozhlížení už nebyl čas, neboť jsme chvátali ke kuchyním, kde se již začaly tvořit fronty na snídani.

Jen co jsme dostali jídlo, skládající se z kousku tvrdého chleba a vodnaté polévky, předstoupil před nás velitel tábora a hlasitě nám sdělil: „Jak jistě víte, jste tu proto, abyste postavili cestu odsud až kamsi do Divočiny. Kam cesta vede, vás nemusí zajímat. Co vás však musí zajímat, je to, že na každý týden budete mít přesně vyměřenou práci. Pokud práci zvládnete, bude vše v pohodě a vy si můžete spokojeně po práci plnit svoje břicha teplým žrádlem. Pokud však nebudete práci zvládat, přistoupíme ke krácení přidělů. Myslím si, že první krácení asi zvládnete, ovšem po něm budete muset makat o to víc a to bude obtížnější. Pokud ani pak však nebudete zvládat svou práci, tak počítejte s tím, že se vám vaše přiděly opět zkrátí. Pokud vás ani toto zkrácení přidělů nepřinutí makat, tak vybereme náhodně každého desátého ze skupiny a toho ukřižujeme vedle cesty. Pokud ani to nepomůže, tak ukřižujeme celou vaši skupinu a nahradíme ji jinou, která bude více makat. Nyní mezi vás přijdou jednotliví velitelé pracovních skupin a ti si vás rozdělí pomocí různě barevných okovů mezi sebe. Ten, co dostane okovy, se přemístí pod vlajku stejné barvy, jako budou mít jeho okovy,“ řekl velitel tábora a gestem ukázal na různobarevné vlajky, které byly umístěny po obvodu prostranství.

Jen co velitel tábora skončil, začali mezi námi procházet vojáci, kteří začali na ruce trestanců připínat různě barevné okovy. Okamžitě mně došlo, že musíme všichni dostat okovy stejné barvy. Bohužel jsem však nemohl přijít na to, jak to zařídit. Z trestanců dostali okovy nejdříve ti nejsilnější. Proto jako jeden z prvních dostal modré okovy Grult. Když je voják Grultovi připínal, přitočila se k němu Koré. Cosi mu zašeptala do ucha a něco vtiskla do dlaně. Voják se s údivem kouknul na to, co dostal a vzápětí už jsme měli modré okovy všichni. „Co jsi mu dala?“ šeptl jsem udiveně. „Počkej, za chvíli se to dozvíš,“ odpověděla mi také šeptem Koré.

Vojáci dále procházeli mezi shromážděnými trestanci a rozdávali různě barevné okovy. Hlouček trestanců bez okovů se stále zmenšoval. Z počátku jsem trestancům bez okovů záviděl, neboť jsem si myslel, že ti, co zbudou, budou odvedeni zpátky do vězení a vyhnou se tak práci. Pak mi však došlo, že zpáteční cesty trestanců se rozhodně v blízké budoucnosti neplánují. To si uvědomili i ti bystřejší trestanci bez barevných okovů, a proto se začali dožadovat okovů. Hlasitě začali vychvalovat své přednosti, snažíce se zoufale zachránit své životy. Části z nich se to skutečně podařilo a jednotliví velitelé pracovních skupin k nim dodatečně vyslali několik vojáků, kteří jich několik ještě odvedli.

Na prostranství nakonec zůstal hlouček asi třiceti nejzuboženějších trestanců, o které nikdo nejevil zájem. Když bylo jasné, že si už žádný velitel ze zbylých trestanců nevybere, předstoupil před ně velitel tábora a nahlas prohlásil: „Co s vámi, vy trosky.

Živit vás zbůhdarma rozhodně nebudeme! No co, alespoň posloužíte ostatním jako odstrašující příklad toho, co se s nimi stane, pokud nebudou makat.“ Nato se otočil k vojákům, kteří se kolem něho shromáždili, a rozkázal jim: „Ukřižovat!“ Trestanci bez okovů začali žadonit o své životy, ale nebylo jim to nic platné. Všichni zbylí trestanci byli povaleni na zem a odvedeni na okraj tábora, kde již byly připraveny kůly, na kterých se začalo s popravou. My ostatní jsme to naštěstí nemuseli pozorovat, neboť nám naši velitelé rozkázali, abychom si urychleně začali balit své stany.

Během balení našeho stanu, které doprovázel zoufalý řev ukřižovávaných trestanců, nám Koré ukázala kousek pergamenu, který dostala od někoho i s porcí jídla. Na pergamenu stálo:

Vydržte, pomoc se blíží. Až vám budou vojáci nasazovat okovy, zašeptej vojákově do ucha heslo: „Nerra má přání.“ Pak mu řekni, že bys chtěla, aby vám všem nasadil okovy stejné barvy. Správnost hesla potvrdí prstenem, který je zabalený v této zprávě. N

„Takže na nás naši mistři nezapomněli,“ pronesl jsem radostně a bylo mi hned mnohem líp. „Nezapomněli, ta zpráva je tím nejlepším důkazem,“ přitakala mi šťastně Ranka. „Teď nám zbývá jen vydržet makat a oni nás jistě brzy vysvobodí,“ pronesla Koré a pokračovala v balení stanu. „Ten pergamen se však nesmí dostat do nepovolaných rukou. Grulte nemáš ještě hlad?“ zeptala se Koré Grulta a nabídla mu kuličku pergamenu, kterou Grult okamžitě spolknul. Během polykání pak Grult jenom pronesl: „Nerra by moc posílat zpráva na šunka, to být moc dobrý gáblík.“

Zatímco mí přátelé balili náš stan, využil jsem toho, že se celý tábor ocitnul v chaosu balení, a vydal se do našeho nejbližšího okolí na průzkumnou výpravu. Během této výpravy jsem nenápadně pomohl s balením stanu několika trestancům v našem okolí. Když se pak nedívali, přivlastnil jsem si několik stanových kolíků a dvě příkrývky. Obtěžkán lupem jsem se vrátil ke svým přátelům. Jakmile Koré spatřila můj lup, tak prohlásila: „Tebe neodnaučí krást ani galeje. Ty jsi prostě nenapravitelný.“ Na ta slova jsem se zatvářil ublíženě a ihned odpověděl: „Jaká zlodějina? Já jen zbavil několik vysílených trestanců zbytečné zátěže. To by se dalo považovat za pomoc. Ne?“ Koré, viditelně rozhozená nářky ukřižovávaných trestanců, místo odpovědi jen mávla rukou. „Kolíky a deky navíc se nám budou hodit. Jen si dej dobrý pozor, aby tě někdo neviděl,“ řekla mi Ranka a povzbudivě se na mě usmála.

Sotva jsme dobalili stan, už mezi námi začali běhat vojáci, kteří nás naháněli dle barvy okovů do jednotlivých pochodových kolon. Seřazení ve čtyřstupech, obklopení vojáky, jsme vyrazili z tábora na severozápad. Za našimi čtyřstupy pak jely tři vozy s nástroji a proviantem. Na prvním voze jel i velitel naší pracovní skupiny. Cesta za táborem neexistovala. Ubírali jsme se vymýceným dvousetmetrovým průsmykem skrze hvozd. Všude kolem se válely pokácené kmeny nahrubo zbavené větví. Uprostřed tohoto průsmyku byly v pravidelných intervalech zatlučeny barevně označené kolíky, které vytyčovaly budoucí cestu. Pokácené kmeny a hromady vysekaného křoví tvořily téměř neprostupnou zmeť, kterou nemohly vozy projet, proto byla z první skupiny vyčleněna skupina padesáti trestanců, kteří začali pod

dohledem vojáků vyklízet cestu. V té chvíli jsem byl rád, že nejsme zařazeni do první skupiny.

Vyklízení cesty šlo jen velice pomalu, a proto jsme postupovali jen zvolna. To mě však příliš netrápilo. Sotva jsme urazili pět set metrů (to se dalo lehce odvodit podle kolíků, které byly zaraženy v intervalech po 150 metrech), tak první skupina odbočila doleva, kde si začala budovat svůj provizorní tábor. Rázem mi bylo jasné, že se povinnosti vyklízet větve nevyhneme ani my. Zatím však na vyklízení nastoupili trestanci z druhé, červené skupiny (naše skupina byla šestá, poslední). Velice pomalým pochodem jsme pokračovali stále dál a dál. Po dalších pěti stech metrech změnila kolíky barvu z červené na žlutou (kolíky byly označeny barvami skupiny, jejíž úsek vytyčovaly). Podél žlutých kolíků jsme pokračovali dalších pět set metrů a pak i žlutá skupina odbočila doleva, kde také začala s budováním tábora. Na vyklízení cesty nastoupili trestanci zelené skupiny. Po nich nastoupili trestanci hnědé skupiny a nakonec jsme přišli na řadu my z modré skupiny. Když trestanci z hnědé skupiny zahruli doleva a začali s budováním svého tábora, zaveleli vojáci a polovinu z nás poslali vyklízet cestu, zatímco ostatní museli nést jejich náklad.

Zatímco se vydal Grult a Ranka vyklízet cestu, my s Koré se postarali o těch několik věcí, které jsme měli. Když jsme konečně postoupili o kilometr, bylo už odpoledne. Velitel naší pracovní skupiny zavelel a všichni trestanci se dali do práce s přípravou provizorního tábora. Nejdříve se vyklidila plocha 15 x 15 metrů pro tábor vojáků, pak jsme pokračovali s vyklízením další plochy 30 x 30 metrů, tentokrát pro náš tábor. Když byly plochy vyklizeny, rozdali nám vojáci krumpáče a lopaty a my vykopali kolem našeho budoucího tábora metr hluboký příkop. Hlínou z příkopu jsme vytvořili malý val, na jehož vrcholu vybudovali vojáci hustý plot. Teprve když bylo toto hotové, tak jsme si mohli ve vytyčeném prostoru postavit naše stany. Kde si kdo postavil stan, bylo jedno. Stany se nesměly stavět pouze na centrálním prostranství, které bylo určeno pro nástupy.

My si pro náš stan vybrali místo v blízkosti valu. Začali jsme s jeho stavbou a brzy si všimli toho, že nám během chvíle, kdy jsme si nehleděli našich věcí, někdo sebral několik kolíků a jednu deku. „Ještě štěstí, že jsem vám opatřil dost náhradních kolíků,“ pronesl jsem a vyzývavě se zahleděl na Koré. Ta můj pohled vydržela jen chvíli, a pak našťavaně odsekla: „No jo, udělal jsi dobře, když jsi nám opatřil několik náhradních kolíků. Evidentně nejsi jediný, kdo má z naší skupiny dlouhé prsty. Co také čekat mezi hromadou zlodějů.“ Sotva jsme se trochu zabydleli, tedy pokud se dá o nějakém zabydlení v trestaneckém táboře mluvit, tak jsme byli svoláni na centrální prostranství, kde se podávalo jídlo.

Během jídla před nás předstoupil velitel tábora. Zatroubením na lesní roh si zajistil naši pozornost a pak spustil: „Nerad zbytečně ztrácím čas. Proto využiju chvíle, kdy žerete, abych vás seznámil s tím, co vás v několika následujících měsících čeká. Všichni budete rozděleni do pěti různě velkých skupin. První skupina bude mít za úkol natahat vykácené křoví a osekání větve na plochu budoucí cesty. Tam je polije olejem a zapálí, čímž připraví podklad budoucí cesty pro další práci. Druhá a třetí skupina dostane krumpáče, rýče a lopaty a podél budoucí cesty vyhloubí půl

metru hluboký příkop po obou stranách. Hlínu z příkopů budete házet na povrch budoucí cesty. Obě skupiny se budou střídat v zarovnávání tohoto povrchu. Čtvrtá, nejpočetnější skupina, bude řezat pokácené stromy v okolí na délku 4 metrů. Tyto nařezané kmeny pak bude dle jejich síly štípat na poloviny nebo čtvrtiny. Poslední skupina pak bude tyto kmeny pokládat v pravidelných intervalech přes cestu. Asi bych se o tom nemusel zmiňovat, ale za našimi pracovními skupinami bude postupovat šestá pracovní skupina, která bude položené kmeny zasypávat kamenným štěrkem, který zpevní a tím vytvoří povrch cesty. Co vás však musí zajímat, je to, že barevnými kolíky jsou vytyčeny denní úseky vaší práce. Každá skupina musí během jednoho dne upravit tento daný úsek. Pokud to nezvládnete, přistoupíme k nápravným opatřením, které vám nastínil hlavní vedoucí této výstavby.“ Po těchto slovech se náš velitel otočil a chtěl odejít. Pak se však zarazil a znovu se k nám otočil: „Zítra ráno bude ve vaší práci výjimka. První skupina bude muset vypálit dvojnásobně dlouhý úsek, to proto, aby následující dny mohly práce pokračovat bez zbytečných průtahů. To je tak vše. Po jídle vás můj zástupce rozdělí do jednotlivých skupin.“ Po těchto slovech velitel odešel.

Rychle jsme dojídali a potichu se radili. „Do jaké skupiny bychom se měli chtít zařadit?“ zeptal jsem se přátel opatrně. „Jelikož budeme chtít za nějakou dobu zdrhnout, tak by asi byla nejlepší první skupina, jejíž členové budou pracovat kus před ostatními, a navíc se budou muset pohybovat po celé šířce průsmyku. To by náš budoucí útek mohlo dost zjednodušit,“ řekla Ranka. „To je sice pravda, ale slyšela jsi, že první skupina bude muset zítra sakra makat. Do toho se mi moc nechce,“ odpověděl jsem jí. „Jeden den to vydržíš. Výhody první skupiny jsou zřejmé. Nejenom, že budeme mít volný pohyb po vymýcené ploše, navíc se budeme moci čas od času zahrát u ohně. To nebude rozhodně během zimy k zahzení,“ prohlásila Koré. Výhody vyplývající z členství v první pracovní skupině byly zřejmé, a proto jsme nenápadně vyslali Koré za vojákem, který nám napomohl k tomu, abychom byli všichni vybráni do modré skupiny. Koré se k tomuto vojákovu přitočila a něco mu zašeptala. Voják chvíli kroutil hlavou, ale nakonec jen pokrčil rameny. Mezitím však mezi nás přišel zástupce velitele a přiřadil nás do páté pracovní skupiny.

Tímto zařazením jsme byli dost zklamáni, ale nedalo se s tím nic dělat. Smíření s osudem jsme se už chystali k odchodu do našeho stanu, když tu k nám přistoupil velitel tábora v doprovodu našeho známého vojáka. Velitel si nás chvíli prohlížel a pak na nás vychrlil: „Tak vy prý dokážete rozdělávat v zimě oheň i bez oleje? To by se mi mohlo hodit! Každá úspora je velice vítaná. Tady Quintus se mi zaručil, že to zvládnete. Tak tedy dobrá! Pokud zvládnete provádět pálení křovin a větví bez toho, abyste na to museli používat drahý olej, přidělím vás k první skupině. Běda vám však, pokud mě zklamete.“ Po těchto slovech se otočil a na odchodu z našeho tábora něco prohodil se svým zástupcem. Ten k nám po velitelově odchodu přistoupil a předal nám pásky označující trestance první skupiny. S pocitem dobře zařízené práce jsme se odebrali do našeho stanu, kde jsme zjistili, že nám někdo zcizil další deku.

„Už toho mám dost! Sotva se vzdálíme ze stanu, tak nám někdo něco sebere. Pokud

to bude takhle pokračovat, tak nebudeme mít za chvíli ani ten stan,“ rozzlobila se Koré. „Není problém nám ještě dnes večer obstarat nějaké náhradní deky,“ pronesl jsem sebevědomě. „To je sice hezké, ale pokud něco razantního neuděláme, tak si tu budeme vzájemně vyměňovat deky celou zimu. Nevím jak Ranka, ale mě se fakt nechce spát v dekách, ve kterých se válelo nějaké špinavé prase. Blechy a vši mít rozhodně nemusím,“ zavrčela mi v odpověď Koré. „Předpokládám, že se nám věci ztrácejí během jídla. Navrhuji proto, aby zítra ráno zůstal Grult ukrytý ve stanu a počkal si na zloděje, který se jistě objeví,“ navrhla Ranka. Když pak uviděla lehce nespokojený výraz v Grultově tváři, tak rychle dodala: „Samozřejmě že nepřijdeš o snídani, Grulte, my ti ji přineseme. Navíc pokud budeš dostatečně přesvědčivý, můžeš vymlátit další snídani od chyceného zloděje.“ Po těchto slovech se Grult rozzářil. Představa toho, že se zítra popere a navíc za to získá dvojitou snídani, ho velice nadchla.

Zatímco se mí přátelé začali ukládat ke spánku, já vyrazil na výpravu za dalšími dekami. Opatrně jsem se proplížil táborem a naslouchal u ztichlých stanů. Pečlivě jsem si vybral jeden, ze kterého se už ozývalo hlasité chrápání. Opatrně jsem nahlídnul do stanu, a když jsem se přesvědčil o tom, že celé jeho osazenstvo hluboce spí, tak jsem všem bez ostychu sebral deky. Při odchodu ze stanu jsem si všiml i jídelních misek, kterých jsem se také zmocnil. S lupem jsem se plížil táborem. V temných stínech stanů jsem tu a tam spatřil další trestance, kteří si odnášeli svůj lup od méně šťastných spoluvězňů.

Když jsem dorazil k našemu stanu, tak jsem rychle odhrnul vstupní plachtu a vklouzl dovnitř. Náhle se ozval svist a na mou čelist dopadla Grultova pěst. Jen díky tomu, že jsem hlavou stihnul trochu trhnout, mi Grult ranou čelist nezlomil, ale jen vyhodil. Zatmělo se mi před očima a jen z dálky slyšel Grulta, jak spokojeně prohlašuje: „A další šmejdi, co si rozmyslet u nás krást.“ Zpomaleně jsem pak vnímal Grultovu nohu, která se rozprahuje a chystá se mě udeřit do žeber. K mému velkému štěstí mě však Grult poznal a kop těsně přede mnou zadržel. „To být Jagh, ne šmejdi. Grult nevěděti, že to být Jagh. Kdyby Grult věděti, tak by Grult nepraštit,“ prohlásil Grult a pomohl mi na nohy. Když jsem přátelům předal deky a misky, tak jsem se od nich dozvěděl, že se k nám během mé nepřítomnosti pokoušeli vloupat dva trestanci. Zatímco prvnímu se podařilo uniknout, druhý už takové štěstí neměl. Grult si ho podal a přelámal mu několik kostí. Vše proběhlo prý tak rychle, že trestanec neměl ani čas křičet.

„Nedá se nic dělat, ale budeme v noci držet hlídky. Grultovi stačí pět hodin spánku a o zbylé tři hodiny se můžeme podělit my ostatní,“ řekla Ranka a slastně se zabalila do další deky. „Dobře tedy, беру si první hlídku,“ řekl jsem a uvelebil se před vchodem. S tím neměl nikdo problém, a proto se za mnou za chvíli ozývalo tiché oddechování. Sedě u vchodu jsem pozoroval nejenom vchod do stanu, ale i stěny. Proto mi po chvílce neuniklo to, že se jedna za stěn lehce vypoullila. Vzápětí se u země objevila ruka, která šátrala po zemi, snažíc se cokoliv nahmatat. Tiše jsem vstal, popadl jeden z náhradních kolíků a přesunul se k ruce. Vyčkal jsem na vhodný okamžik a pak vši silou zarazil stanový kolík do ruky. Okamžitě se ozvalo

bolestné zařvání. S přímo zoufalou silou sebou ruka cukla a tím mi zmizela i se zabodnutým kolíkem. Mí přátelé byli vmžiku vzhůru, když však zjistili, že je hrozba zažehnána, okamžitě znovu usnuli.

Zbytek noci proběhl pak klidně. Já po chvilce probudil Ranku a zavrtal se do jejích vyhrátých dek. Ráno jsme pak všichni až na Grulta vyrazili na snídani. Cestou jsme potkávali své spoluvězně. Část z nich byla značně promrzlá, část pak pomlácená. Zbytek se však tvářil v rámci možností spokojeně. Zařadili jsme se do fronty a trpělivě čekali na to, až na nás přijde řada. Náhle jsem v zádech ucítil něčí pohled. Nenápadně jsem se otočil a spatřil jednoho trestance, který si nás zaujatě prohlížel. Bylo na něm vidět, že se k něčemu odhodlává. Když se pak pohnul, šeptl jsem jen: „Pozor, nepřijemnosti v dohledu.“ Na obou dívkách bylo vidět, jak se okamžitě připravily k boji, ke kterému však nedošlo. Trestanec k nám přišel a nesměle se zeptal: „Kde máte svého velkého přítele? Netrápí ho žaludeční potíže?“ „Ale vůbec ne, jen si trochu přispal,“ odpověděla mu s úsměvem Koré. Trestanec zbledl. Otočil se a kamsi se rozběhl. Neuběhl však daleko. Už po několika krocích si všiml nahatého, zmláceného trestance, který s Grultem v zádech mířil ke kuchařům. Jakmile toto spatřil, tak zpomalil a vmísil se do davu. Nahatý trestanec se přišoural ke kuchařům a předal jim svou jídelní misku. S tou se pak otočil a neochotně ji podal Grultovi. Grult si misku spokojeně převzal a pak zamířil zpět k našemu stanu.

Zatímco jsme stáli ve frontě na jídlo, tak jsem zvědavě pokukoval po okolních trestancích a snažil se najít toho, kterému jsem večer probodl ruku stanovým kolíkem. Jak jsem tak pozoroval okolí, neuniklo mi, že do tábora kráčí velitel se skupinou vojáků. Hned u vchodu do našeho tábora na něj čekalo pět promrzlých trestanců, kteří mu něco začali vyprávět. Velitel si je vyslechl. Během jejich proslovu začal velitel rudnout. Pak cosi nakázal jednomu z vojáků a ten rychle odběhl do tábora vojáků, aby se vzápětí vrátil se všemi vojáky. To samozřejmě neuniklo pozornosti ostatních trestanců. Naším táborem proběhla vlna vzrušení. Každý s napětím očekával, co se bude dít dál.

Velitel v doprovodu vojáků nakráčel na prostranství před polní kuchyně a hlasitě zavelel: „Každý se okamžitě vrátí ke svému stanu, kde zůstane stát před vchodem. Kdo se pokusí jít kamkoliv jinam, bude chycen a ukřižován.“ Mezi trestanci proběhla vlna strachua všichni jsme okamžitě začali chvátat ke svým stanům. Nikdo nevěděl, co se bude dít. Jakmile jsme se všichni shromáždili před svými stany, tak velitel tábora v doprovodu vojáků předstoupil před první stan. Jeden z vojáků vešel do stanu a vyházel z něho veškerou výbavu. Další z vojáků vše překontroloval. Když zjistil, že nenašel nic navíc, rozkázal trestancům vejít do stanu a vyčkat dalších rozkazů.

Velitel tábora takto začal obcházet postupně stan po stanu. Jakmile zjistil, že nalezená výbava odpovídá tomu, co každý z trestanců obdržel, nechal trestance zalézt do stanu. Stejně postupoval i v okamžiku, kdy zjistil, že ve výbavě něco chybí. Jakmile však zjistil, že se ve stanu nachází něco navíc, nechal trestance spoutat a dopravit na táborové prostranství. Jakmile jsem to spatřil, došlo mi, kolik uhodilo. „Pěkně jsi nám to zavařil,“ utrousila Koré. Chtěl jsem se vrhnout do stanu